

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

29 март 2011 година *

Съдържание

I — Правна уредба	I - 2414
А — Разпоредби на Договора за ЕОВС	I - 2414
Б — Разпоредби на Договора за ЕО	I - 2416
В — Регламент (ЕО) № 1/2003	I - 2416
Г — Разпоредби относно изчисляването на размера на глобата	I - 2417
II — Обстоятелства, предхождащи спора	I - 2418
III — Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение	I - 2422
IV — Искания на страните	I - 2424
V — По искането за възобновяване на устната фаза на производството	I - 2425
VI — По жалбата	I - 2426
А — По първото правно основание и първата част на третото правно основание, изведени от нарушение на принципа <i>nulla roena sine lege</i> и принципа „на определеност“, както и от липса на компетентност на Комисията	I - 2427
1. Доводи на страните	I - 2427
2. Съображения на Съда	I - 2433
Б — По второто правно основание и втората част на третото правно основание	I - 2439
1. По първата част на второто правно основание, изведена от грешка при прилагане на правото, която опорочава тълкуването от Общия съд на точка 88 от Решение по дело <i>ThyssenKrupp/Комисия</i>	I - 2439

* Език на производството: немски.

а) Доводи на страните	I - 2439
б) Съображения на Съда	I - 2440
2. По първия довод, изтъкнат в подкрепа на втората част на второто правно основание, изведен от незачитането от Общия съд на обхвата на принципа на силата на пресъдено нещо и от нарушение на правото на защита ...	I - 2444
а) По допустимостта на посочения довод	I - 2444
i) Доводи на страните	I - 2444
ii) Съображения на Съда	I - 2445
б) По съществуващото на спора	I - 2446
i) Доводи на страните	I - 2446
ii) Съображения на Съда	I - 2449
3. По втория довод, изтъкнат в подкрепа на втората част на второто правно основание, и втората част на третото правно основание, изведени от липсата на прехвърляне на отговорност, произтичащо от декларацията от 23 юли 1997 г., и от нарушението на „принципа на определеност“	I - 2452
а) Доводи на страните	I - 2452
б) Съображения на Съда	I - 2454
В — По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на разпоредбите, уреждащи погасителната давност	I - 2458
1. Доводи на страните	I - 2458
2. Съображения на Съда	I - 2460
Г — По петото правно основание, изведено от нарушение на принципите, уреждащи изчисляването на размера на глобата	I - 2462
1. Доводи на страните	I - 2462
2. Съображения на Съда	I - 2463
VII — По съдебните разноски	I - 2465
	I - 2411

По дело C-352/09 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 2 септември 2009 г.,

ThyssenKrupp Nirosta GmbH, по-рано ThyssenKrupp Stainless AG, установено в Duisbourg (Германия), за което се явяват адв. M. Klusmann, Rechtsanwalt, и г-н S. Thomas, Universitätsprofessor,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват г-н F. Castillo de la Torre и г-н R. Sauer, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-н J.-C. Bonichot, г-н K. Schiemann, г-н Ал. Арабаджиев (докладчик) и г-н J.-J. Kasel, председатели на състав, г-н E. Juhász, г-н G. Arestis, г-н A. Borg Barthet, г-н T. von Danwitz и г-жа C. Toader, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 29 юни 2010 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 октомври 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си ThyssenKrupp Nirosta GmbH, по-рано ThyssenKrupp Stainless AG, иска от Съда отмяна на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности [понастоящем Общия съд] от 1 юли 2009 г. по дело ThyssenKrupp Stainless/Комисия (Т-24/07, Сборник, стр. II-2309, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Общият съд е отхвърлил както искането му

за отмяна на Решение на Комисията от 20 декември 2006 година относно производство съгласно член 65 от Договора за ЕОВС (преписка № COMP/F/39.234 — надбавки за легиращи материали — повторно приемане) (наричано по-нататък „спорното решение“), така и искането му при условията на евентуалност за намаляване на глобата, която му е наложена със спорното решение.

- 2 С посоченото решение Европейската комисия приема, че от 16 декември 1993 г. до 31 декември 1994 г. Thyssen Stahl AG (наричано по-нататък „Thyssen Stahl“) е нарушавало член 65, параграф 1 ВС, като е изменило и прилагало по съгласуван начин референтните стойности на формулата за изчисляване на надбавките за легиращи материали и на това основание налага на ThyssenKrupp Stainless AG глоба от 3 168 000 EUR.

I — Правна уредба

A — Разпоредби на Договора за ЕОВС

- 3 Член 65 ВС предвижда:

„1. Забраняват се всички споразумения между предприятия, решения на сдружения на предприятия и съгласувани практики, които пряко или непряко имат за цел да предотвратят, ограничат или нарушат нормалната конкуренция на общия пазар, и по-конкретно тези, които:

- a) фиксират или определят цените;

- б) ограничават или контролират производството, технологичното развитие или инвестициите;

- в) осъществяват подялба на пазари, стоки, клиенти или доставчици.

[...]

4. Всички споразумения или решения, които са забранени в съответствие с параграф 1 от настоящия член, са нищожни и пред никоя юрисдикция на държавите членки не се допуска позоваване на тях.

Без да се засягат жалбите пред Съда, само Комисията може да се произнася дали такива споразумения или решения са съвместими с разпоредбите на настоящия член.

5. На предприятията, сключили нищожно споразумение или изпълнили или опитали се чрез арбитраж, неустойка, бойкот или по друг начин да изпълнят нищожно споразумение или решение или споразумение, чието одобрение е било отказано или отеглено, или получили разрешение въз основа на умишлено представяне на неверни или изопачени данни, или участвали в практики, забранени от параграф 1, Комисията може да налага глоби или периодични имуществени санкции, които не превишават двукратния размер на оборота от стоките, предмет на споразумението, решението или практиката, забранени от настоящия член, като обаче ако този предмет е да се ограничат производството, технологичното развитие или инвестициите, така определеният максимален размер може да се увеличи с до 10 % от годишния оборот на съответните предприятия, когато е наложена глоба, и до 20 % от дневния оборот, когато е наложена периодична имуществена санкция“.

- 4 Съгласно член 97 ВС срокът на действие на Договора за ЕОВС е изтекъл на 23 юли 2002 г.

Б — *Разпоредби на Договора за ЕО*

- 5 Член 305, параграф 1 ЕО гласи:

„Разпоредбите на настоящия договор не засягат разпоредбите на Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана, в частност що се отнася до правата и задълженията на държавите членки, правомощията на институциите на тази Общност и разпоредбите, включени в този договор във връзка с функционирането на общия пазар за въглища и стомана“.

В — *Регламент (ЕО) № 1/2003*

- 6 Съгласно член 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), с цел „прилагане на членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] Комисията разполага с правомощията, предвидени в настоящия регламент“.
- 7 Член 7 от Регламент № 1/2003, озаглавен „Установяване и прекратяване на нарушение“, предвижда:

„1. Когато Комисията, действайки по внесена жалба или по собствена инициатива, установи, че е налице нарушение на член 81 [ЕО] или 82 [ЕО], тя може чрез решение да задължи съответните предприятия и сдружението на предприятия да прекратят нарушението [...] В случай че Комисията има законен интерес да направи това, тя може също така да установи, че в миналото е извършено нарушение.

[...]“

- 8 По силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 с решение Комисията може да налага санкции на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност нарушават разпоредбите на член 81 ЕО или член 82 ЕО.

Г — Разпоредби относно изчисляването на размера на глобата

- 9 Точка Г от Известието на Комисията относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер по преписки във връзка с картели (ОВ С207, 1996 г., стр. 4, наричано по-нататък „известие относно сътрудничеството“) предвижда:

„1. Когато дадено предприятие сътрудничи, без да са налице всички изложени в [точки] Б и В условия, то се ползва с намаление от 10 % до 50 % от размера на глобата, която му би била наложена при липса на сътрудничество.

2. Такъв може да бъде по-специално случаят, когато:

- преди изпращането на известие за нарушенията предприятие предостави на Комисията информация, документи или други доказателства, които могат да допринесат за потвърждаване наличието на извършено нарушение,
- след получаването на известие за нарушенията предприятие уведоми Комисията, че не оспорва съществуването на фактите, върху които тя основава обвиненията си“. [неофициален превод]

II — Обстоятелства, предхождащи спора

- 10 Обстоятелствата в основата на спора, както са изложени в точки 10—32 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени, както следва.
- 11 На 1 януари 1995 г. е създадено дружеството по германското право Krupp Thyssen Nirosta GmbH в резултат от концентрация на дейностите на Thyssen Stahl и Fried Krupp AG Hoesch-Krupp в сектора на плосковалцовани продукти от неръждаема стомана. Thyssen Stahl продължава да упражнява дейността си самостоятелно в други сектори. След поредица от промени в наименованието на дружеството Krupp Thyssen Nirosta GmbH става ThyssenKrupp Stainless AG и накрая — ThyssenKrupp Nirosta GmbH.
- 12 Неръждаемата стомана е специален вид стомана, устойчива на окисляване поради използването на различни легиращи елементи (хром, никел и молибден) в процеса на производство. Тя се използва под формата на плосковалцовани продукти (на листа или на роли; горещовалцовани или студеновалцовани) или на дълги продукти (пръти, валцдрат, кръгли профили; горещовалцовани или завършени чрез обработка), по-голямата част от които са били в приложното поле на Договора за ЕОВС.

- 13 На 16 март 1995 г. Комисията отправя искане до няколко производители на неръждаема стомана да ѝ представят информация относно допълнение към цената, известно под името „надбавка за легиращи материали“ и изчислено в зависимост от цените на тези легиращи елементи, което е прибавено към основната цена на неръждаемата стомана. Цената на посочените легиращите елементи представлява много голяма и променлива част от производствените разходи. Въз основа на събраните данни на 19 декември 1995 г. Комисията отправя известие за нарушенията до 19 предприятия.
- 14 През декември 1996 г. и януари 1997 г. някои предприятия уведомяват Комисията за желанието си да сътрудничат. На 24 април 1997 г. последната отправя до всяко от съответните предприятия, сред които са жалбоподателят и Thyssen Stahl, ново известие за нарушенията, на което двете предприятия дават отговор поотделно.
- 15 В писмо от 23 юли 1997 г., адресирано до Комисията (наричано по-нататък „декларацията от 23 юли 1997 г.“), жалбоподателят посочва следното:

„Относно производството, посочено в предмета [преписка IV/35.814 — ThyssenKrupp Stainless], Вие поискахте от законния представител на Thyssen [Stahl] [...] [жалбоподателят] да потвърди изрично, че [...] поема отговорността за договорите, които [Thyssen Stahl] евентуално е сключило като последица от прехвърлянето на сектора на дейността на плосковалцувани продукти от неръждаема стомана на [Thyssen Stahl], доколкото това засяга разглежданите в настоящото производство плосковалцувани продукти от неръждаема стомана, включително и за периода назад във времето до 1993 г. С настоящото изрично потвърждаваме това“.

- 16 С Решение 98/247/ЕОВС от 21 януари 1998 година относно производство съгласно член 65 от Договора за ЕОВС (преписка IV/35.814 — Надбавки за легиращи

материали) (ОВ L 100, стр. 55, наричано по-нататък „първоначалното решение“) Комисията установява, че по-голямата част от производителите на плосковалцуваните продукти от неръждаема стомана, сред които са жалбоподателят и Thyssen Stahl, са се договорили на събрание, проведено на 16 декември 1993 г. в Мадрид (Испания), да увеличат по съгласуван начин техните цени, като изменят параметрите на изчисляване на надбавките за легиращи материали, считано от 1 февруари 1994 г. От това тя заключава, че съответните предприятия са нарушили член 65, параграф 1 ВС.

- 17 Първоначалното решение е съобщено на жалбоподателя, а не на Thyssen Stahl, тъй като въз основа на декларацията от 23 юли 1997 г. Комисията приема, че жалбоподателят е отговорен за действията на Thyssen Stahl. Вследствие на това тя му налага глоба и за деянията, за които е упрекнуто Thyssen Stahl за периода между декември 1993 г. и 1 януари 1995 г.
- 18 На 11 март 1998 г. жалбоподателят подава жалба за отмяна, по-специално на първоначалното решение.
- 19 С Решение от 13 декември 2001 г. по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия (T-45/98 и T-47/98, Recueil, стр. II-3757) Общият съд отменя първоначалното решение в частта, в която се приема, че жалбоподателят носи отговорност за извършеното от Thyssen Stahl нарушение на член 65, параграф 1, ВС и вследствие на това намалява глобата. Общият съд приема, че Комисията не е дала възможност на жалбоподателя да представи становище по деянията, за които е упрекнуто Thyssen Stahl и поради това е нарушила правото му на защита.
- 20 С Решение от 14 юли 2005 г. по дело ThyssenKrupp/Комисия (C-65/02 P и C-73/02 P, Recueil, стр. I-6773) Съдът отхвърля жалбите, подадени от жалбоподателя и Комисията, срещу това съдебно решение.

- 21 След размяна на писма с жалбоподателя и Thyssen Stahl на 5 април 2006 г. Комисията отправя до жалбоподателя известие за нарушенията. На 17 май 2006 г. жалбоподателят дава отговор на това известие и на 15 септември 2006 г. се провежда открито изслушване.
- 22 На 20 декември 2006 г. Комисията приема спорното решение. От преамбюла на това решение е видно, че то се основава по-специално на Договора за ЕОВС, в частност на член 65 ВС, както и на Договора за ЕО и Регламент № 1/2003. В разпоредителната част на посоченото решение се предвижда:

„Член 1

В периода между 16 декември 1993 г. и 31 декември 1994 г., като е изменяло и прилагало по съгласуван начин референтните стойности на формулата за изчисление на надбавките за легиращи материали, която практика е имала за предмет и за цел да ограничи и наруши нормалната конкуренция на общия пазар, [Thyssen Stahl] е извършило нарушение на член 65, параграф 1 ВС.

Член 2

1. За нарушението, посочено в член [1], се налага глоба от 3 168 000 EUR.
2. Тъй като [жалбоподателят] поема [с декларацията] от 23 юли 1997 г. отговорността за поведението на [Thyssen Stahl], глобата се налага на [жалбоподателя]“. [неофициален превод]

III — Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 23 На 6 февруари 2007 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение в съответствие с членове 225 ЕО и 230 ЕО.
- 24 С първото правно основание жалбоподателят се позовава на нарушение на принципа *nulla roena sine lege* поради прилагането на член 65, параграф 1 ВС след изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС. Второто правно основание е изведено от незаконосъобразния характер на прилагането на Регламент № 1/2003 във връзка с член 65 ВС. С третото правно основание жалбоподателят поддържа, че е налице незначитане на силата на пресъдено нещо, тъй като в точка 88 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, Съдът е установил със сила на пресъдено нещо, че жалбоподателят не е отговорен за извършените от Thyssen Stahl действия.
- 25 В рамките на четвъртото правно основание жалбоподателят изтъква, че декларацията от 23 юли 1997 г. не може да обоснове отговорността му, нито прехвърлянето на задължението за плащане на глобата. С петото правно основание жалбоподателят поддържа, че спорното решение нарушава „принципа на определеност“, тъй като не са достатъчно ясно определени нито правното основание за налагане на санкцията, нито понятието „поемане на отговорността с частно изявление“.
- 26 Шестото правно основание на жалбата е изведено от нарушение на принципа *non bis in idem* поради прехвърлянето на отговорността с частно изявление. Със седмото правно основание жалбоподателят твърди, че извършеното от Thyssen Stahl нарушение е погасено по давност. Осмото и деветото правно основание са изведени от нарушение на правото на защита, от една страна, поради нарушение на правото на достъп до преписката, и от друга страна, поради нередовността на известието за нарушенията.

- 27 При условията на евентуалност жалбоподателят поддържа в рамките на десетото правно основание, че размерът на глобата е изчислен неправилно, тъй като Комисията не е взела предвид липсата на оспорване от негова страна на действителността на нарушението в неговата цялост.
- 28 В точки 37 и 38 от обжалваното съдебно решение е уточнено, че страните са изслушани в съдебното заседание от 11 декември 2008 г. и че в това заседание жалбоподателят е посочил, че оттегля декларацията от 23 юли 1997 г, което е отразено в протокола от съдебното заседание.
- 29 С обжалваното съдебно решение Общият съд е отхвърлил жалбата и е осъдил жалбоподателя да заплати съдебните разноски.
- 30 На първо място, Общият съд е счел по същество, че прилагането на член 65, параграф 1 ВС след 23 юли 2002 г. към предхождащи тази дата факти не нарушава принципа *nulla poena sine lege* и че за целите на това прилагане Комисията може да основава своята компетентност на Регламент № 1/2003. Общият съд е приел, че в Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, Съдът е установил със силата на пресъдено нещо, че въз основа на декларацията от 23 юли 1997 г. жалбоподателят е отговорен за действията на Thyssen Stahl.
- 31 По-нататък според Общия съд правните основания на санкцията и на посоченото прехвърляне на отговорността са определени достатъчно ясно в член 7, параграф 1 и член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, от една страна, и в декларацията от 23 юли 1997 г., от друга страна. Твърдението за нарушение на принципа *non bis in idem* е отхвърлено, тъй като по силата на посочената декларация жалбоподателят носи отговорност за извършеното от Thyssen Stahl нарушение. Според Общия съд това нарушение не е погасено по давност, тъй като давността трябва да се преценява по отношение на жалбоподателя и тя е спряла да тече по време на съдебното производство срещу първоначалното решение.

- 32 Накрая Общият съд приема, че известието за нарушенията е редовно и че Комисията не е нарушила правото на жалбоподателя на достъп до преписката и не е допуснала грешка, като не е взела предвид твърдяната липса на оспорване на действителността на посоченото нарушение.

IV — Искания на страните

- 33 Жалбоподателят моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- при условията на евентуалност да върне делото на Общия съд,
- при условията на евентуалност спрямо предходното искане да намали размера на глобата, която му е наложена по силата на член 2 от спорното решение, и
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

- 34 Комисията моли Съда:

- да отхвърли жалбата и да остави в сила обжалваното съдебно решение, и
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

V — По искането за възобновяване на устната фаза на производството

- 35 С молба, постъпила в секретариата на Съда на 28 октомври 2010 г., Комисията иска Съдът да разпреди възобновяване на устната фаза на производството съгласно член 61 от Процедурния правилник на Съда, в случай че трябва да разгледа въпроси относно „ограничаване обхвата на принципа на силата на пресъдено нещо вследствие прилагането на принципа на състезателност“, относно възможността в рамките на административно производство след постановяването на настоящото решение Комисията да наложи глоба на Thyssen Stahl за спорните действия и относно последиците от отмяната на първоначалното решение по отношение спирането на погасителната давност. Всъщност според нея тези въпроси са разгледани от генералния адвокат в точки 155, 174—176 и 198—212 от неговото заключение, но не са предмет на спора и не са разисквани от страните.
- 36 В съответствие с посочената разпоредба е изслушано становището на генералния адвокат по това искане.
- 37 Съдът може служебно или по предложение на генералния адвокат, както и по искане на страните, да разпреди възобновяване на устната фаза на производството съгласно член 61 от своя процедурен правилник, ако счита, че делото не е достатъчно изяснено или че трябва да се реши въз основа на довод, който страните не са разисквали (вж. Решение от 8 септември 2009 г. по дело *Liga Portuguesa de Futebol Profissional и Bwin International, C-42/07*, Сборник, стр. I-7633, точка 31 и цитираната съдебна практика).
- 38 Съдът счита, че в случая разполага с всички необходими данни за решаването на спора и че делото не следва да се разглежда по отношение на довод, който не е разискван пред него.

39 Ето защо устната фаза на производството не следва да се възобновява.

VI — По жалбата

40 Жалбоподателят изтъква пет правни основания. Първото е изведено от нарушение на принципа *nulla poena sine lege* поради прилагането на член 65, параграф 1 ВС след 23 юли 2002 г., от неправилно прилагане на член 23 от Регламент № 1/2003 по отношение на нарушение на член 65, параграф 1 ВС, от накърняване на суверенитета на държавите, подписали Договора за ЕОВС, и от неприложимостта към фактите по настоящото дело на Решение на Общия съд от 12 септември 2007 г. по дело *González y Díez/Комисия* (Т-25/04, Сборник, стр. II-3121).

41 С второто правно основание жалбоподателят твърди, че в Решение по дело *ThyssenKrupp/Комисия*, посочено по-горе, не е установено със сила на пресъдено нещо, че носи отговорност за действията на *Thyssen Stahl*, че Общият съд не е зачел обхвата на принципа *res judicata*, нарушил е правото на жалбоподателя на защита и неправилно е приел, че декларацията от 23 юли 1997 г. е довела до прехвърляне на отговорност от *Thyssen Stahl* към самия него.

42 Третото правно основание на жалбата е изведено от липса на определеност както на правното основание за приемане на спорното решение, така и на посоченото прехвърляне на отговорност, липса на определеност, която Общият съд неправилно е пропуснал да установи. С четвъртото правно основание жалбоподателят твърди, че Общият съд е нарушил разпоредбите, уреждащи погасителната давност. Петото правно основание е изведено от нарушение на принципите относно определянето на размера на глобата.

А — По първото правно основание и първата част на третото правно основание, изведени от нарушение на принципа nulla roena sine lege и принципа „на определеност“, както и от липса на компетентност на Комисията

1. Доводи на страните

- 43 С първото правно основание жалбоподателят изтъква преди всичко, че прилагането на член 65, параграф 1 ВС след 23 юли 2002 г. нарушава принципа nulla roena sine lege, тъй като по силата на член 97 ВС на тази дата е изтекъл срокът на действие на Договора за ЕОВС и е отпаднала компетентността, която той възлага на Комисията. Жалбоподателят подчертава, че предвидената в общностното и в международното право забрана за тълкуване по аналогия на наказателноправните разпоредби и на разпоредбите относно глобите налага правното основание на санкцията да следва ясно и недвусмислено от писаното право.
- 44 Според жалбоподателя обстоятелството, че след 23 юли 2002 г. някои практики, попадащи в приложното поле на Договора за ЕОВС могат да попаднат в приложното поле на Договора за ЕО, не позволява да се направи какъвто и да било извод относно възможността на основание член 65, параграф 1 ВС да се санкционират след тази дата нарушения, преустановени преди посочената дата.
- 45 Общият съд е смесил понятията за единството и приемствеността на общностния правен ред, когато от тях е стигнал до извода, че Договорът за ЕОВС може да се прилага при действието на Договора за ЕО. Тъй като са договори по международното публично право, по отношение на Договора за ЕОВС и Договора за ЕО се прилагат принципите, прогласени във Виенската конвенция за правото на договорите от 23 май 1969 г., съгласно които никое договорно задължение и никоя компетентност не могат да произтичат от договор по международното право, чийто срок на действие е изтекъл.

- 46 Дори да се предположи, че общностните договори трябва да се тълкуват съгласно единни принципи, това не означава, че Комисията разполага с обща компетентност за изпълнението им, независима от съществуването на различния правен ред, произтичащ от всеки различен договор. Всъщност от редица правни актове на общностното право следва, че институциите разполагат само със специфична предоставена компетентност, произтичаща от правно самостоятелни договори.
- 47 При това положение, тъй като Комисията не разполага повече с компетентност, основана на Договора за ЕОВС, според жалбоподателя е без значение въпросът дали елементите от фактическия състав на санкционираните в членове 65 ВС и 81 ЕО нарушения си съответстват и са тълкувани по един и същ начин. Всъщност обстоятелството, че в някои национални правни системи елементите от фактическия състав по отношение на картелите се тълкуват по същия начин като предвидените в членове 81 ЕО и 82 ЕО, не предполага компетентност на Комисията да прилага съответните национални разпоредби.
- 48 Жалбоподателят отбелязва, че съгласно практиката на Общия съд обстоятелството, че Договорът за ЕОВС има характер на *lex specialis* спрямо Договора за ЕО, не може да обоснове компетентност на Комисията по член 65, параграф 5 ВС след изтичане на срока на действие на Договора за ЕОВС. Жалбоподателят смята, че този извод трябва да се отнася и за член 65, параграф 1 ВС, тъй като последният е сред правните основания на санкцията. Принципът *lex specialis derogat legi generali* не може да обоснове прилагането на член 65, параграф 1 ВС, който вече не е сила, тъй като този принцип урежда само отношението, съществуващо между две действащи правни норми.
- 49 При липсата на преходни разпоредби, които да имат силата на правна норма — какъвто не е случаят, що се отнася до Известието на Комисията относно някои аспекти на разглеждането на делата в областта на конкуренцията, в резултат от изтичане срока на действие на Договора за ЕОВС, прието на 18 юни 2002 г. (ОВ С 152, стр. 5) — и които да позволяват на Комисията да санкционира нарушенията на член 65, параграф 1 ВС след 23 юли 2002 г., нито една от разпоредбите на Договорите или на вторичното право не предвижда възможност за Комисията да приеме след 23 юли 2002 г. решение като спорното.

- 50 На второ място, жалбоподателят подчертава, че след изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС не съществува повече правна норма, която да предвижда санкции в случай на нарушение на член 65, параграф 1 ВС, тъй като с изтичането на този срок е преустановено действието на параграф 5 от този член, обстоятелство, което Общият съд е признал в по-ранната си практика.
- 51 Според жалбоподателя, като е приел, че член 23 от Регламент № 1/2003 трябва да се тълкува в смисъл, че позволява на Комисията да санкционира нарушенията на Договора за ЕОВС, въпреки че тази разпоредба изобщо не препраща към член 65 ВС, Общият съд е нарушил принципа *nulla poena sine lege*, от който следва, че наказателноправните разпоредби не могат да се тълкуват отвъд буквалния смисъл на текста им. Последният не може да бъде предмет на разширително историческо, систематично или телеологично тълкуване, тъй като това е равносилно на тълкуване по аналогия, което е забранено в областта на санкционното право.
- 52 В това отношение жалбоподателят посочва, че видно от съдебната практика санкция може да се наложи само ако почива на ясно и недвусмислено правно основание, изрично предвиждащо налагането на санкция за въпросните деяния. От това жалбоподателят заключава, че в областта на санкционното право Съдът е отхвърлил всяка възможност за разширително систематично или телеологично тълкуване, което стига отвъд буквалния смисъл на съответните разпоредби. Общият съд обаче е извършил забранено тълкуване по аналогия.
- 53 На трето място, жалбоподателят смята, че не са изпълнени условията за прилагане по аналогия на член 23 от Регламент № 1/2003 по отношение на нарушение на член 65, параграф 1 ВС. Всъщност е необходимо фактите да са подобни на посочените в същия член 23 и да съществува празнота в правото, противоречаща на преследваната от законодателя цел.

- 54 Според жалбоподателя обаче, дори да се предположи, че член 65, параграф 1 ВС е идентичен на член 81 ЕО във всяко релевантно отношение, а случаят не е такъв, фактическата обстановка е различна в много аспекти и не е налице празнота в правото противоречаща на преследваната от законодателя цел. Всъщност съгласно принципите на демокрацията и на разделението на властите съдът може да попълни само празнотата в правото, която законодателят е допуснал в противоречие с преследваната цел. Съдът няма компетентност да поправя актовете на законодателя, като прилага разпоредби, които намира за по-подходящи от действащите.
- 55 Жалбоподателят смята, че в подкрепа на разбирането, че не е налице празнота в правото в конкретния случай са обстоятелствата, че законодателят не е предвидил каквато и да било преходна разпоредба, докато в много други области от Договора за ЕОВС са приети разпоредби за продължаване на срока на действието му и преходни разпоредби, както и че с Резолюция на Съвета и на представителите на правителствата на държавите членки, заседаващи в рамките на Съвета от 20 юли 1998 г., относно изтичането на срока на действие на Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана (ОВ С247, стр. 5) Съветът на Европейския съюз и посочените представители са поканили Комисията, като са посочили, че са готови да приемат всички необходими мерки, за да се уредят последиците от изтичането на срока на действие на посочения договор, да представи предложения относно други области, към които се отнася посоченото изтичане на срока на действие, без Комисията да е отговорила на тази покана по отношение на картелното право.
- 56 На четвърто място, жалбоподателят счита, че прилагането на член 23 от Регламент № 1/2003 по отношение на нарушение на член 65, параграф 1 ВС нарушава член 5 ЕО, член 7, параграф 1 ЕО и член 83 ЕО, тъй като прилагането на посочения член 23 не може да се разпростира отвъд това, което позволява предвиденото в този регламент оправомощаване. Дори да се предположи, че Съветът е възнамерявал да формулира същия член 23, така че да позволи да се санкционират нарушенията на член 65, параграф 1 ВС, това не е било възможно, тъй като Договорът за ЕО предвижда компетентност само за прилагането на предвидените в него разпоредби.

- 57 Жалбоподателят отбелязва, че от член 5 ЕО, член 7, параграф 1, второ изречение ЕО и член 211 ЕО е видно, че в рамките на изпълнението на задачите, възложени на институциите по силата на Договора за ЕО, компетентността, предоставена на Комисията, е строго ограничена до Договора за ЕО, при това от самия него. Тъй като елементите от фактическия състав на нарушението и правните му последици заедно формират основанието на санкцията от правна гледна точка, тази логика се прилага както към преките правни последици от нарушението, така и към елементите от фактическия му състав.
- 58 Жалбоподателят уточнява, че член 83 ЕО оправомощава Съвета само да приеме регламент с оглед на прилагането на членове 81 ЕО и 82 ЕО. Следователно ограничаването на приложното поле на член 23 от Регламент № 1/2003 до нарушенията на разпоредбите на Договора за ЕО не представлява редакционна грешка, която да може да се поправи чрез прилагане по аналогия на посочения член 23 по отношение на нарушенията на член 65, параграф 1 ВС.
- 59 Като е счел, че член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 урежда процесуалноправна норма, Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото. Всъщност според жалбоподателя посоченият член 23 представлява материалноправна норма, която предоставя правомощие за налагане на санкции, като оправомощава Комисията да налага глоби, които не са предвидени пряко в договора за ЕО на основание нарушението на членове 81 ЕО и 82 ЕО.
- 60 Жалбоподателят смята, че в точка 83 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал логическа грешка, като е обосновал приложимостта на член 65, параграф 1 ВС с правилото, което урежда прилагането на закона във времето и съгласно което трябва да се прилагат материалноправните норми, които са в сила към момента на настъпване на фактите. Всъщност прилагането във времето на разпоредба, чието действие е преустановено, предполага Комисията да запази компетентността си да прилага разпоредбите на въпросния правен ред, а в случая това не е така.

- 61 На пето място, жалбоподателят поддържа, че обжалваното съдебно решение накърнява суверенитета на държавите, подписали Договора за ЕОВС, след като с изтичането на срока на действие на този договор компетентността за налагане на санкции в съответната област е възстановена на държавите членки, тъй като държавите, подписали Договора за ЕОВС, са поверили на Комисията правомощия за санкциониране само до датата на изтичане на този срок на действие.
- 62 На шесто място, жалбоподателят твърди, от една страна, че Общият съд се е позовал неправилно на точка 57 и сл. от своето Решение по дело *González y Díez/Комисия*, посочено по-горе. Дори да се предположи, че това решение е правилно обосновано, то е постановено в областта на държавните помощи. В областта на картелите обаче принципът *nulla poena sine lege* изисква по строги правила за налагането на глоби.
- 63 От друга страна, Общият съд е посочил, че нарушаването на конкуренцията в резултат от неспазването на правните норми в областта на държавните помощи може да разпростре последиците си във времето след изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС. За разлика от това, настоящото дело се отнася според жалбоподателя до нарушение на член 65 ВС, което е преустановено през януари 1998 г. и от което следователно към датата на налагане на глобата — 20 декември 2006 г., изобщо не произтичат повече последици, чието отстраняване да може да се постигне само чрез налагането на санкцията.
- 64 С първата част на третото правно основание жалбоподателят поддържа, че като е приел, че от спорното решение е видно, че Комисията е искала да съчетае член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и член 65, параграф 1 ВС, Общият съд е нарушил „принципа на определеност на правното основание“, който предполага възможността да се наложи санкция само ако тя почива на ясно и недвусмислено правно основание, предвиждащо санкция за конкретния случай. Член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 обаче предвижда санкции не в случай на нарушение на член 65, параграф 1 ВС, а единствено при нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО.

2. Съображения на Съда

- 65 В началото следва да се посочи на първо място, че всяко споразумение, което съответства на предвиденото в член 65, параграф 1 ВС фактическо положение и е сключено или изпълнено преди изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС на 23 юли 2002 г., може да доведе, включително до тази дата, до приемане от Комисията на решение, с което се налага глоба на предприятията, участвали в сключването или изпълнението на посоченото споразумение, и което се основава на член 65, параграф 5 ВС.
- 66 По-нататък се налага изводът, че всяко споразумение, което съответства на предвиденото в член 65, параграф 1 ВС фактическо положение и е сключено или изпълнено между 24 юли 2002 г. и 30 ноември 2009 г., може да доведе до приемане от Комисията на подобно решение, основаващо се на член 81 ЕО и на член 15, параграф 2, буква а) от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора [за ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) или на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003.
- 67 Накрая е безспорно също така, че всяко споразумение, което съответства на предвиденото в член 65, параграф 1 ВС фактическо положение и е сключено или изпълнено след 1 декември 2009 г., може да доведе до приемане от Комисията на подобно решение, основаващо се на член 101 ДФЕС и член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003.
- 68 В случая обаче жалбоподателят оспорва по същество извода на Общия съд, че с приетото след 23 юли 2002 г. спорно решение Комисията може да му наложи на основание член 65, параграфи 1 и 5 ВС във връзка с член 7, параграф 1 и член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 глоба за това, че преди 23 юли 2002 г. е участвал в сключването и изпълнението на споразумение, съответстващо на предвиденото в член 65, параграф 1 ВС фактическо положение.

- 69 На първо място, що се отнася до компетентността на Комисията, в точка 74 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че разпоредбата, която представлява правното основание за приемането на акт и оправомощава институцията на Европейския съюз да приеме разглеждания акт, трябва да бъде в сила към момента на приемането му, както е случаят с член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003.
- 70 В точки 76—79 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че по силата на член 305, параграф 1 ЕО Договорът за ЕОВС представлява *lex specialis*, който дерогира *lex generalis*, както е Договорът за ЕО и че поради изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС на 23 юли 2002 г., считано от 24 юли 2002 г. приложното поле на общия режим, произтичащ от Договора за ЕО, се разпростира върху секторите, които първоначално са уредени от Договора за ЕОВС.
- 71 В точки 80—82 от обжалваното съдебно решение Общият съд уточнява, че мяната на правната рамка на Договора за ЕОВС с тази на Договора за ЕО се вписва в контекста на приемствеността на правния ред на Съюза и неговите цели, като установяването и поддържането на режим на свободна конкуренция представлява една от главните цели както на Договора за ЕО, така и на Договора за ЕОВС. В това отношение той подчертава, че понятията за споразумения и съгласувани практики при действието на член 65, параграф 1 ВС отговарят на тези за споразумения и съгласувани практики по смисъла на член 81 ЕО и че тези две разпоредби са били тълкувани по един и същ начин от съда на Съюза.
- 72 Така в точки 83 и 84 от обжалваното съдебно решение Общият съд заключава, че приемствеността на правния ред на Съюза изисква от Комисията да осигури по отношение на положенията, възникнали при действието на Договора за ЕОВС зачитането на правата и задълженията, които по силата на Договора за ЕОВС са наложени *eo tempore* както на държавите членки, така и на частноправните субекти и че поради това член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 трябва да се тълкува в смисъл, че позволява на Комисията да санкционира след 23 юли 2002 г. картелите между предприятия, осъществени в сектори, попадащи в приложното поле на Договора за ЕОВС *ratione materiae* и *ratione temporis*.

- 73 Тези съображения не са опорочени от каквато и да било грешка при прилагане на правото. Всъщност от съдебната практика е видно, от една страна, че съгласно общ принцип на правните системи на държавите членки, произходът на който може да се открие още в римското право, в случай на законодателно изменение следва да се осигури приемствеността на правните структури, освен ако законодателят не е изразил воля за противното, и от друга страна, че този принцип се прилага към измененията на първичното право на Съюза (вж. в този смисъл Решение от 25 февруари 1969 г. по дело Klomp, 23/68, Recueil, стр. 43, точка 13).
- 74 Както правилно отбелязва Комисията обаче, няма никакви данни за намерение на законодателя на Съюза да изключи всяка възможност за налагане на санкции след изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС по отношение на забранените при действието на този договор тайни споразумения.
- 75 Всъщност, от една страна, както е видно от точка 55 от настоящото решение, самият жалбоподател подчертава, че Съветът и представителите на правителствата на държавите членки са посочили, че са готови да приемат всички необходими мерки, за да се уредят последиците от изтичането на срока на действие на посочения договор. От друга страна, Комисията уточнява, че трябва да представи предложения за преходни разпоредби само ако се прецени, че подобен подход е необходим и че с оглед на приложимите общи принципи на правото тя счете, че тази необходимост се налага в областта на картелното право.
- 76 От това следва, че жалбоподателят не може да изведе валиден довод от липсата на преходни разпоредби в посочената област.
- 77 Освен това от направените в точки 65—67 от настоящото решение изводи е видно, че с оглед осигуряването на свободна конкуренция приемствеността между Договора за ЕОВС, Договора за ЕО и Договора за ФЕС гарантира, че всяко споразумение, което съответства на предвиденото в член 65, параграф 1 ВС фактическо положение, независимо дали е било налице преди или след 23 юли 2002 г., може да бъде санкционирано от Комисията и тази възможност продължава да съществува.

- 78 При тези обстоятелства би противоречало на целта и съгласуваността на Договорите и би било несъвместимо с приемствеността в правния ред на Съюза Комисията да няма компетентност да осигури еднаквото прилагане на свързаните с Договора за ЕОВС норми, които продължават да пораждаат последици дори след изтичането на неговия срок на действие (вж. в този смисъл Решение от 18 юли 2007 г. по дело *Lucchini*, C-119/05, Сборник, стр. I-6199, точка 41).
- 79 На второ място, що се отнася до последния въпрос, в точки 85, 86 и 89 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е приел, че спазването на принципите относно прилагането на закона във времето, както и изискванията относно принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания, налагат предвидените в член 65, параграфи 1 и 5 ВС материално-правни норми да се прилагат към фактите по случая, които попадат в неговото приложно поле *ratione materiæ* и *ratione temporis*.
- 80 В частност, доколкото жалбоподателят поддържа, че спорното решение нарушава принципа *nulla poena sine lege* и твърдения „принцип на определеност“, по-специално тъй като нито Регламент № 1/2003, нито член 83 ЕО препращат към член 65 ВС, следва да се напомни, че принципът за законоустановеност на престъплението и наказанието (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), който е прогласен по-конкретно в член 49, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, изисква правна уредба на Съюза ясно да определи нарушенията и санкциите за тях (вж. в този смисъл Решение от 3 май 2007 г. по дело *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, Сборник, стр. I-3633, точки 49 и 50).
- 81 Освен това принципът на правната сигурност изисква тази правна уредба да позволява на заинтересованите лица да се запознаят с точния обхват на задълженията, които тя им налага и те трябва да имат възможност да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действат съобразно с тях (Решение от 10 март 2009 г. по дело *Heinrich*, C-345/06, Сборник, стр. I-1659, точка 44 и цитираната съдебна практика).

- 82 В това отношение следва да се подчертае, че към момента на настъпване на фактите член 65, параграфи 1 и 5 ВС е предвиждал ясно правно основание за наложената в случая санкция, така че жалбоподателят не може да не е знаел за последиците от своето поведение. От друга страна, от направените в точки 65—67 от настоящото решение изводи е видно, че същото поведение би подлежало на такова санкциониране от Комисията и във всеки един последващ момент.
- 83 Доколкото обаче още преди момента на настъпване на фактите Договорите ясно са определяли нарушенията, както и естеството и тежестта на санкциите, които могат да се налагат за тях, целта на посочените принципи не е да гарантират на предприятията, че последващи изменения на правни основания и на процесуални разпоредби им осигуряват възможност да избегнат всяка санкция по отношение на тяхно предходно неправомерно поведение.
- 84 Следва да се добави, че още преди изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС Комисията е посочила липсата на възможност за избягване на подобна санкция, като е уточнила в точка 31 от Известието относно някои аспекти на разглеждането на делата в областта на конкуренцията, в резултат от изтичане срока на действие на Договора за ЕОВС, прието от нея на 18 юни 2002 г., че ако установи нарушение в област, попадаща в приложното поле на Договора за ЕОВС, независимо от датата на прилагането, приложимото материално право е това, което е в сила към момента на извършване на деянието, съставляващо нарушение, и приложимото след изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС процесуално право е правото на ЕО.
- 85 Впрочем в случая принципът *lex mitior* допуска прилагането на член 65, параграф 5 ВС, тъй като наложената със спорното решение глоба е във всички случаи под предвидения в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 максимален размер за налагане на глоба поради нарушение на правилата на конкуренция на Съюза.

- 86 От всички тези обстоятелства следва, че предприятие, което полага дължимата грижа и се намира в положение като жалбоподателя, в нито един момент не може да не знае за последиците от своето поведение, нито може да разчита на обстоятелството, че замяната на правната рамка на Договора за ЕОВС с тази на Договора за ЕО би довела до възможност да избегне всяка санкция за извършените по-рано от него нарушения на член 65 ВС.
- 87 Относно правното основание и приложимите процесуални разпоредби Общият съд също така правилно е приел в точки 84 и 87 от обжалваното съдебно решение, че компетентността на Комисията да наложи разглежданата глоба със спорното решение произтича от член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и че производството трябва да бъде проведено съгласно този регламент.
- 88 Всъщност от съдебната практика е видно, че разпоредбата, която представлява правното основание на определен акт и оправомощава институция на Съюза да приеме въпросния акт, трябва да бъде в сила към момента на неговото приемане (вж. в този смисъл Решение от 4 април 2000 г. по дело Комисия/Съвет, C-269/97, Recueil, стр. I-2257, точка 45) и че по общо правило процесуалноправните норми трябва да се прилагат към момента на влизането им в сила (вж. в този смисъл Решение от 12 ноември 1981 г. по дело Meridionale Industria Salumi и др., 212/80—217/80, Recueil, стр. 2735, точка 9, както и Решение от 23 февруари 2006 г. по дело Molenbergatie, C-201/04, Recueil, стр. I-2049, точка 31).
- 89 Следва да се добави, че прилагането от Комисията на Регламент № 1/2003 не ограничава, а по-скоро може да разшири процесуалните гаранции, които предоставя правната рамка на Договора за ЕОВС в полза на предприятията, по отношение на които е образувано производство, което впрочем не се оспорва от жалбоподателя.
- 90 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 87 и 89 от обжалваното съдебно решение е направил извод, от една страна, че компетентността на Комисията да наложи разглежданата глоба със

спорното решение произтича от член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и че производството трябва да бъде проведено съгласно този регламент, и от друга страна, че член 65, параграфи 1 и 5 ВС представлява материалноправната разпоредба, предвиждаща приложимата санкция.

- 91 Следователно първото правно основание и първата част на третото правно основание на жалбата трябва да бъдат отхвърлени.

Б — По второто правно основание и втората част на третото правно основание

1. По първата част на второто правно основание, изведена от грешка при прилагане на правото, която опорочава тълкуването от Общия съд на точка 88 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия

а) Доводи на страните

- 92 Според жалбоподателя Общият съд неправилно е приел, че в точка 88 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, Съдът е счел, че жалбоподателят носи отговорността за извършените от Thyssen Stahl нарушения. Напротив, в това решение Съдът с допълнителни мотиви е отказал да приеме, че жалбоподателят носи тази отговорност. Процесуалният контекст, на който се позовава Общият съд в подкрепа на тълкуването си, не позволява да се придаде друг смисъл на текста на посочената точка 88. Следователно с оглед на нейното тълкуване Общият съд е трябвало да подаде молба за тълкуване съгласно член 102 от Процедурния правилник на Съда.

- 93 От друга страна, тъй като посочената точка 88 препраща към всички декларации, упоменати в точки 85 и 86 от същото решение и се вписва в едни и същи съображения, жалбоподателят смята за необяснимо извършеното от Общия съд изключване на декларацията от 23 юни 1997 г. Също така, доколкото Общият съд е счел, че тази декларация не е релевантна, тъй като не се отнася до дейността на Thyssen Stahl, жалбоподателят поддържа, че посочената декларация се отнася именно до дейността на последното.
- 94 Накрая относно мотивите на обжалваното съдебно решение, съгласно които, ако посочената точка 88 от Решение ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, трябваше да се тълкува в смисъла, предлаган от жалбоподателя, Съдът нямаше да има никакво основание да се произнася по второто и третото правно основание на насрещната жалба, жалбоподателят подчертава, че юрисдикциите на Съюза редовно се произнасят както по уваженото правно основание, така и по други правни основания.

б) Съображения на Съда

- 95 В началото следва да се напомни, че в точка 88 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, Съдът е приел, че относно твърдените изключителни обстоятелства, посочени от Комисията и упоменати в точка 79 от това решение, е достатъчно първо да се напомни, че жалбоподателят не е икономически правопреемник на Thyssen Stahl, тъй като последното е продължило да съществува като отделно юридическо лице до датата на приемане на спорното решение и че единност на действията, която може да характеризира поведението на Thyssen Stahl и на жалбоподателя след 1 януари 1995 г., не е достатъчна, за да се обоснове, че жалбоподателят носи отговорност за действията на Thyssen преди тази дата предвид принципа, напомнен в точка 82 от посоченото решение, според който юридическо лице трябва да бъде санкционирано само за деянията, за които конкретно е упрекнуто. Съдът добавя, че що се отнася накрая до декларациите, направени от жалбоподателя относно дейността на Thyssen Stahl в хода на административното производство, вече е било посочено в точки 85 и 86

от същото решение, че те не позволяват да се приеме, че жалбоподателят носи отговорността за действията на Thyssen Stahl преди посочената дата.

- 96 В точка 118 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че жалбата на жалбоподателя, по която е постановено Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, не се отнася до преценката на Общия съд относно прехвърлянето на отговорността от Thyssen Stahl към жалбоподателя. Този извод, направен от Общия съд в обжалваното съдебно решение, не е оспорен в настоящото производство.
- 97 В точки 119—121 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че в отговор на посочената жалба Комисията подава насрещна жалба, в която твърди по-специално изопачаването на някои писмени доказателства и грешката при прилагането на правото при преценката относно прехвърлянето на отговорността. Общият съд уточнява, че тълкуването на съдържащия се в точка 88 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, отговор на Съда по това правно основание на насрещната жалба е било предмет на разискване между страните. Общият съд счита, че това тълкуване е свързано с обхвата на посоченото правно основание и с точното съдържание на развитите от Комисията доводи в подкрепа на това основание.
- 98 В точка 122 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че от точки 73—79 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, следва, че с първото правно основание на насрещната си жалба Комисията е искала да оспори не признаването от Общия съд на спорното прехвърляне на отговорността въз основа на декларацията от 23 юли 1997 г., а единствено последвалия извод на Общия съд, според който посочената декларация не може да се тълкува и като съдържаща отказ на жалбоподателя от неговото право да бъде изслушан относно деянията, за които е упрекнато Thyssen Stahl.

- 99 В точки 126—128 от обжалваното съдебно решение Общия съд приема, че в точки 81 и 82 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, Съдът е напомнил и потвърдил извода на Общия съд, според който декларацията от 23 юли 1997 г. не съдържа отказ на жалбоподателя от неговото право на изслушване и че в точки 83—86 от това решение Съдът е разгледал и отхвърлил довода на Комисията, изведен от невземането предвид от Общия съд на други доказателства във връзка с посочената декларация и от последващото им изопачаване. Ето защо според Общия съд в точка 87 от посоченото решение Съдът е направил извод за липсата на изопачаване от Общия съд както на декларацията от 23 юли 1997 г., така и на тези други доказателства.
- 100 В точка 129 от обжалваното съдебно решение Общият съд подчертава, че единственият предмет на точка 88 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, е разглеждането от Съда на „друг довод на Комисията относно наличието на изключителни обстоятелства, свързани с твърдяна икономическа приемственост от [жалбоподателя към] Thyssen [Stahl], с очевидна единност на действията между тези два[ма] оператор[и] и с направените от [жалбоподателя] декларации от името на Thyssen [Stahl] в хода на административното производство“.
- 101 В точки 131—135 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че с оглед на предмета на първото правно основание на насрещната жалба на Комисията от прочита на точка 88, трето изречение от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, следва, че това изречение само препраща към анализа в точки 85 и 86 от това решение на направените от жалбоподателя декларации в хода на административното производство относно дейностите на Thyssen Stahl, различни от декларацията от 23 юли 1997 г., а именно отговорите на жалбоподателя на двете известия за нарушенията и неговото писмо от 17 декември 1996 г.
- 102 Предвид тези съображения Общият съд заключава в точка 136 от обжалваното съдебно решение, че поддържаното от жалбоподателя тълкуване на посочената точка 88 би „означавало да се счита, че без никакви мотиви и с просто препращане Съдът е превърнал констатацията относно нарушението на правото на изслушване в извод за прехвърляне на отговорност, което е неприемливо“ и

поради това в точка 138 от това решение е отхвърлил третото правно основание на жалбоподателя, тъй като почива на неправилен прочит на същата точка 88.

103 Тези съображения, които се съдържат в обжалваното съдебно решение, не са опорочени от каквато и да било грешка при прилагане на правото. Всъщност, на първо място, обратно на твърдението на жалбоподателя, Общият съд не е установил в обжалваното съдебно решение, че Съдът е приел в точка 88 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, че жалбоподателят носи отговорност за извършените от Thyssen Stahl нарушения. Напротив, Общият съд е установил в точки 118 и 122 от обжалваното съдебно решение, от една страна, че жалбата на жалбоподателя, по която е постановено Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, не се отнася до преценката от Общия съд относно прехвърлянето към жалбоподателя на отговорността за противоправното поведение, за което е упрекнуто Thyssen Stahl, и от друга страна, че точка 88 от това последно решение се отнася до насрещната жалба на Комисията, с която също не се повдига въпрос относно подобно прехвърляне на отговорността.

104 Второ, както правилно отбелязва Общият съд, в точка 88 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, Съдът е отговорил конкретно на доводите на Комисията, изложени в точка 79 от посоченото решение. В последната точка обаче само са обобщени доводите, съдържащи се в точки 84—87 от насрещната жалба, които препращат към точки 60—64 от последната.

105 В това отношение от преписката е видно, че всички доводи, които представя Комисията в посочените точки от насрещната жалба, се отнасят единствено до декларациите, направени от жалбоподателя в хода на административното производство, различни от декларацията от 23 юли 1997 г.

106 От това следва, че нито Комисията, нито жалбоподателят са изтъкнали пред Съда възможността отговорността за спорните действия на Thyssen Stahl да се

носи от жалбоподателя въз основа на декларацията от 23 юли 1997 г. Освен това в точка 83 от посоченото решение Съдът е счел, че следва да се провери наличието на доказателства, различни от посочената декларация. Следователно препращането към упоменатите в точки 85 и 86 от посоченото решение декларации, съдържащо се в последното изречение на точка 88 от същото решение, се отнася единствено до декларациите на жалбоподателя, различни от тази от 23 юли 1997 г.

107 Ето защо първата част на второто правно основание на жалбата трябва да бъде отхвърлена.

2. По първия довод, изтъкнат в подкрепа на втората част на второто правно основание, изведен от незачитането от Общия съд на обхвата на принципа на силата на пресъдено нещо и от нарушение на правото на защита

а) По допустимостта на посочения довод

i) Доводи на страните

108 Комисията твърди, че доводите на жалбоподателя са в противоречие със становището, представено в първоинстанционното производство, в което е поддържал, че съдът на Съюза вече окончателно е решил въпроса за прехвърлянето на отговорността. Следователно това правно основание е ново, поради което е недопустимо във фазата на обжалването.

ii) Съображения на Съда

- 109 От точки 105—109 от обжалваното съдебно решение е видно, че със своето четвърто правно основание, изтъкнато в подкрепа на искането си за отмяна на спорното решение, жалбоподателят е поддържал пред Общия съд, че декларацията от 23 юли 1997 г. не може да доведе до прехвърляне в негова тежест на отговорността за спорните действия на Thyssen Stahl.
- 110 Видно е обаче, че жалбоподателят е изтъкнал това правно основание, в случай че Общият съд отхвърли поддържаното от жалбоподателя в рамките на третото правно основание тълкуване на точка 88 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, и че в това отношение нито това решение, нито Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, посочено по-горе, се ползват със сила на пресъдено нещо.
- 111 В точки 139—147 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отхвърлил посоченото четвърто правно основание, без да го е разгледал по същество, като се е основал на силата на пресъдено нещо, с която се ползва изводът, който е направил в точка 62 от Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, посочено по-горе, че с оглед на декларацията от 23 юли 1997 г. Комисията по изключение е имала правото да счете, че жалбоподателят носи отговорността за спорните действия.
- 112 Следователно не може да се откаже на жалбоподателя да оспори с жалбата си тази преценка, която Общият съд е направил за първи път в обжалваното съдебно решение и която е представлявала основанието за отхвърляне на четвъртото правно основание, изтъкнато от жалбоподателя в подкрепа на искането му за отмяна на спорното решение.

- 113 Следователно първият довод, изтъкнат в подкрепа на втората част на второто правно основание на жалбата е допустим.

б) По съществуващото на спора

і) Доводи на страните

- 114 На първо място, жалбоподателят твърди, че Общият съд е нарушил принципа на силата на пресъдено нещо. Тъй като съгласно този принцип е невъзможно да се подаде нова жалба по съдебен ред относно същия предмет, неговият обхват не може да се разпростира отвъд предмета на спора по предходното производство. При все това, тъй като предметът на спора е определен с исканията и подкрепящите ги факти, в случай на оспорване на административно решение посоченият принцип се отнася единствено до оспореното решение. Според жалбоподателя от това следва, че принципът на силата на пресъдено нещо не може да бъде пречка за подаването на жалба срещу ново решение, макар двете решения да се отнасят до същия предмет.
- 115 Следователно при всяко положение в конкретния случай силата на пресъдено нещо се отнася само до първоначалното решение. Според жалбоподателя въпросът дали може да носи отговорност за поведението на Thyssen Stahl е трябвало да бъде преразгледан в спорното решение. В това отношение жалбоподателят подчертава, че в предходните съдебни производства се е позовавал само на нарушението на правото на защита. При това положение възприетото от Общия съд тълкуване на принципа на силата на пресъдено нещо го лишава от възможността да се позове на правни основания, които още не е изтъкнал.

- 116 Освен това жалбоподателят смята, че поради обстоятелството, че е оттеглил декларацията от 23 юли 1997 г., след приемането на първоначалното решение са променени фактите относно твърдяното прехвърляне към него на отговорността за действията на Thyssen Stahl предвид спорното решение. Обратно на това, което е приел Общият съд в точка 147 от обжалваното съдебно решение обаче, последваща промяна на фактическите и правни обстоятелства в никакъв случай не може да бъде изключена посредством принципа на силата на пресъдено нещо.
- 117 На второ място, жалбоподателят твърди, че възприетото от Общия съд тълкуване на принципа на силата на пресъдено нещо представлява нарушение на правото на защита. Тъй като първоначалното решение е отменено вследствие на това, че не е зачетено правото на изслушване, що се отнася до носенето на отговорност за поведението на Thyssen Stahl, жалбоподателят смята, че това право трябва да бъде гарантирано посредством новото производство. Ако е възможно обаче да се приеме, че жалбоподателят носи отговорност за посоченото поведение само въз основа на силата на пресъдено нещо, не би бил налице никакъв интерес от подаването на нова жалба, като така правото на изслушване би било лишено от съдържание.
- 118 Комисията твърди, че съгласно постоянната съдебна практика силата на пресъдено нещо се отнася до фактическите и правни въпроси, които действително или по необходимост са разрешени с разглежданото съдебно решение. Комисията уточнява, че както съдебното производство, насочено срещу първоначалното решение, така и това, в което е постановено обжалваното съдебно решение, са изисквали да се анализира въпросът дали въз основа на декларацията от 23 юли 1997 г. тя е можела да приеме, че жалбоподателят носи отговорност за извършеното от Thyssen Stahl нарушение.
- 119 Следователно тази декларация е била предмет на спора относно тези производства и в точки 59 и 62 от Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, посочено по-горе, Общият съд е направил извод за въпросното носене на отговорност, който не е оспорен в рамките на производството по обжалване на това решение и при това е потвърден по същество от Съда. Тъй като съгласно член 233 ЕО е трябвало да приеме мерките за изпълнение на

решението на Съда, Комисията е била длъжна да вземе предвид тези изводи. Освен това, тъй като спорното решение е прието в рамките на същото административно производство като това, което е приключило с приемането на първоначалното решение, жалбоподателят не може да представи различни твърдения по същите факти.

¹²⁰ От друга страна, Комисията посочва, че ако силата на пресъдено нещо да може да бъде противопоставена само що се отнася до нова жалба за отмяна на същото решение, това се налага само в хипотезата на потвърждаване на решението в рамките на първото производство. Този принцип обаче е приложим и в случай на отмяна поради процесуално нарушение, ако във връзка с това са разрешени някои предварителни въпроси.

¹²¹ Според Комисията оттеглянето на декларацията от 23 юли 1997 г., извършено за първи път в хода на съдебното заседание пред Общия съд, вече не е било възможно от правна гледна точка, тъй като междувременно е било прието спорното решение. Следователно поемането на отговорността не може да бъде отстранено като основание на това решение. Освен това жалбоподателят си противоречи, като твърди едновременно, че силата на пресъдено нещо се отнася само до последиците от съдебните решения, предхождащи първоначалното решение и че в точка 88 от Решение по дело ThyssenKrupp/Комисия, посочено по-горе, Съдът окончателно е приел, че жалбоподателят не носи отговорност по силата на материалноправните разпоредби.

¹²² Накрая, тъй като първоначалното решение е отменено поради процесуално нарушение, валидното поемане на отговорността за действията на Thyssen Stahl не изисква предоставянето на право на изслушване, тъй като самият жалбоподател е декларирал, че поема тази отговорност, като е знаел за последиците от тази декларация.

ii) Съображения на Съда

- 123 Съдът е напомнял многократно, от една страна, значението на принципа на силата на пресъдено нещо както в правния ред на Съюза, така и в националните правни системи (Решение от 30 септември 2003 г. по дело Köbler, C-224/01, Recueil, стр. I-10239, точка 38, Решение от 16 март 2006 г. по дело Kapferer, C-234/04, Recueil, стр. I-2585, точка 20 и Решение от 29 юни 2010 г. по дело Комисия/Люксембург, C-526/08, Сборник, стр. I-6151, точка 26), и от друга страна, че силата на пресъдено нещо се отнася само до фактическите и правните въпроси, които действително или по необходимост са разрешени със съответното съдебно решение (Решение по дело Комисия/Люксембург, посочено по-горе, точка 27 и цитираната съдебна практика).
- 124 В случая следва да се отбележи, че в точка 62 от Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, посочено по-горе, Общият съд е приел следното:

„Необходимо е да се подчертае, че е безспорно, че предвид декларацията, представена от [жалбоподателя] на 23 юли 1997 г., Комисията по изключение е имала правото да счете, че последният носи отговорността за неправомерното поведение, за което е упрекнато Thyssen Stahl за периода между декември 1993 г. и 1 януари 1995 г. Всъщност следва да се приеме, че подобна декларация, която отговаря по-специално на икономически съображения, характерни за концентрацията между предприятия, предполага, че юридическото лице, под чиято отговорност е поставена дейността на друго юридическо лице след датата на произтичащото от посочената дейност нарушение, е длъжно да отговори за това нарушение, макар за него да отговаря по принцип физическото или юридическото лице, което ръководи съответното предприятие към момента на извършване на нарушението“.

- 125 Следователно в същата точка 62 от Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, посочено по-горе, Общият съд се е произнесъл по законосъобразността на прехвърлянето на отговорността за разглежданото противоправно поведение въз основа на декларацията от 23 юли 1997 г.

- 126 В точки 139 и 140 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че вследствие на това този правен въпрос се ползва със сила на пресъдено нещо, тъй като действително е разрешен от съда на Съюза.
- 127 Както е видно обаче от точка 115 от настоящото решение, жалбоподателят твърди, че в производствата, в които са постановени посочените по-горе Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия и Решение по ThyssenKrupp/Комисия, той се е позовал само на нарушението на правото на защита и че следователно възприетото от Общия съд в обжалваното съдебно решение тълкуване на принципа на силата на пресъдено нещо лишава жалбоподателя от възможността да се позове на правни основания, които още не е изтъкнал.
- 128 В това отношение е необходимо да се отбележи, че самият Общ съд е установил в точка 51 от Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, посочено по-горе, че жалбоподателят само е поддържал, „че не е зачетено правото му да бъде изслушан относно действията, за които е упрекнато Thyssen Stahl“ и че „като приобретател е приел да поеме отговорността за нарушенията, извършени евентуално от [Thyssen Stahl]“. От друга страна, в точка 62 от посоченото решение Общият съд е подчертал, че не е оспорено прехвърлянето към жалбоподателя на отговорността за действията на Thyssen Stahl чрез декларацията от 23 юли 1997 г.
- 129 При тези обстоятелства се налага изводът, че законосъобразността на прехвърлянето на отговорност въз основа на декларацията от 23 юли 1997 г. не е било предмет на спора, по който е постановено Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, посочено по-горе.
- 130 Всъщност предвид доводите, представени пред Общия съд по това дело, задачата на последния се е свеждала до това да прецени дали като е направил декларацията от 23 юли 1997 г. жалбоподателят се е отказал от правото си да бъде изслушан по-конкретно относно неправомерното поведение на Thyssen Stahl.

- 131 Макар в рамките на тази преценка да е трябвало да определи съдържанието на същата декларация и въпреки че поради това е могъл да установи, че нейната цел е била да се извърши посоченото прехвърляне на отговорност, Общият съд не е следвало да се произнася по законосъобразността на тази операция, тъй като в противен случай би се произнесъл евентуално *ultra petita*.
- 132 От това следва, че тъй като пред Общия съд не е повдигнат въпросът за законосъобразността на посоченото прехвърляне на отговорност по силата на декларацията от 23 юли 1997 г., направеният в точка 62 от Решение по дело *Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия*, посочено по-горе, извод представлява произнасяне *obiter dictum* отвъд границите на отнесения пред Общия съд спор, поради което с този извод нито действително, нито по необходимост е разрешен правен въпрос. Ето защо посоченият извод не може да се ползва със силата на пресъдено нещо.
- 133 Освен това в точки 96 и 102—106 от настоящото решение е отбелязано, че нито жалбата на жалбоподателя, нито насрещната жалба на Комисията, по които жалби е постановено Решение по дело *ThyssenKrupp/Комисия*, посочено по-горе, се отнасят към въпроса за законосъобразността на прехвърлянето на отговорност въз основа на декларацията от 23 юли 1997 г. Следователно до този момент Съдът не е разрешил този правен въпрос.
- 134 Предвид тези съображения трябва да се приеме, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е произнесъл в точки 139—145 от обжалваното съдебно решение, че преценката на Общия съд в точка 62 от Решение по дело *Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия*, посочено по-горе, относно законосъобразността на посоченото прехвърляне на отговорност се ползва със силата на пресъдено нещо.
- 135 От всичко изложено по-горе следва, че без да е необходимо да се разглеждат другите доводи, изложени от жалбоподателя, първият довод, изтъкнат в подкрепа на втората част на второто правно основание на жалбата, трябва да бъде уважен.

- 136 Следва обаче да се напомни, че ако мотивите на решение на Общия съд разкриват нарушение на правото на Съюза, но неговият диспозитив изглежда обоснован по други правни съображения, жалбата трябва да бъде отхвърлена (Решение от 13 юли 2000 г. по дело *Salzgitter/Комисия*, C-210/98 P, Recueil, стр. I-5843, точка 58).
- 137 В това отношение следва да се напомни, че като се е произнесъл, че преценката на Общия съд в точка 62 от Решение по дело *Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия*, посочено по-горе, относно законосъобразността на разглежданото прехвърляне на отговорност се ползва със силата на пресъдено нещо, Общият съд е отхвърлил четвъртото правно основание, повдигнато пред него, отнасящо се до законосъобразността на това прехвърляне на отговорност въз основа на декларацията от 23 юли 1997 г.
- 138 При тези обстоятелства следва да се разгледа вторият довод, изтъкнат в подкрепа на втората част на второто правно основание на жалбата, който възпроизвежда по същество четвъртото правно основание, повдигнато от жалбоподателя пред Общия съд.

3. По втория довод, изтъкнат в подкрепа на втората част на второто правно основание, и втората част на третото правно основание, изведени от липсата на прехвърляне на отговорност, произтичащо от декларацията от 23 юли 1997 г., и от нарушението на „принципа на определеност“

а) Доводи на страните

- 139 С втория довод, изтъкнат в подкрепа на втората част на второто правно основание, жалбоподателят напомня, че е поддържал пред Общия съд, че съгласно съдебната практика не може да бъде смятан за отговорен като предприятие,

което поема правата и задълженията на Thyssen Stahl, тъй като последното продава да съществува. Доколкото Общият съд счита, че жалбоподателят носи тази отговорност въз основа на декларацията от 23 юли 1997 г., жалбоподателят твърди, че само е декларирал, че поема гражданскоправната отговорност за дълговете на Thyssen Stahl и че тази декларация — ако все още има действие, а случаят не е такъв — не позволява да се приеме, че жалбоподателят носи отговорността, произтичаща от правото относно налагането на глоби.

140 Жалбоподателят уточнява, че Комисията е поискала от него да направи декларация, без да го уведоми за намерението си да я използва в подкрепа на прехвърлянето на отговорността за плащането на глобата. Това искане е било разбрано като отнасящо се само към гражданскоправната отговорност. За да се преустанови неправилното тълкуване от Комисията на посочената декларация, жалбоподателят е поискал да се запише в протокола от съдебното заседание пред Общия съд, че оттегля същата декларация.

141 Според жалбоподателя във всички случаи с подобна декларация, която има частноправно естество и е направена от предприятие, не може да се прехвърли отговорността за нарушение на картелното право, тъй като глобата представлява санкция, налагана от публичните органи по силата на закона, включително що се отнася до определянето на подлежащото на санкциониране лице. Съгласно принципа *ius publicum privatorum pactis mutari non potest* нито органите, нито предприятията могат посредством прехвърляне на отговорността да се отклонят от законното задължение за плащане на глобата.

142 Накрая с втората част на третото правно основание жалбоподателят счита, че като е приел, че от спорното решение е видно, че Комисията е основала отговорността му на декларацията от 23 юли 1997 г., Общият съд е нарушил „принципа на определеност“, тъй като в *lex lata* изобщо не съществува указание, съгласно което декларация с частноправно естество, направена от предприятие, да може да доведе до прехвърляне на отговорността за плащане на глоба и не са определени обхватът и ограниченията на подобно прехвърляне на отговорност.

б) Съображения на Съда

- ¹⁴³ Съгласно постоянната съдебна практика физическото или юридическото лице, което ръководи разглежданото предприятие към момента на извършване на нарушението, следва да отговаря по принцип за това нарушение дори когато в деня на приемането на решението за установяване на нарушението дейността на предприятието вече не е била поставена под неговата отговорност (Решение от 16 ноември 2000 г. по дело KNP VT/Комисия, C-248/98 P, Recueil, стр. I-9641, точка 71, Решение от 16 ноември 2000 г. по дело Cascades/Комисия, C-279/98 P, Recueil, стр. I-9693, точка 78, Решение от 16 ноември 2000 г. по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, C-286/98 P, Recueil, стр. I-9925, точка 37 и Решение от 16 ноември 2000 г. по дело SCA Holding/Комисия, C-297/98 P, Recueil, стр. I-10101, точка 27).
- ¹⁴⁴ Относно въпроса при какви обстоятелства дадено образование, което не е извършител на нарушение, може все пак да бъде санкционирано за него, Съдът е имал повод да уточни, че в тази хипотеза попадат случаите, при които образованието, извършило нарушението, престава да съществува в правния мир или да участва в икономическия оборот, при положение че санкция, наложена на предприятие, което не извършва повече икономическа дейност, може да се окаже лишена от възпиращото си действие (Решение от 11 декември 2007 г. по дело ETI и др., C-280/06, Сборник, стр. I-10893, точка 40).
- ¹⁴⁵ В случая, от една страна, е безспорно, че към момента на настъпване на фактите, образованието, за което е считано, че е извършило противоправните действия, е представлявало част от Thyssen Stahl и е действало под контрола на последното. От друга страна, не е оспорено обстоятелството, че към момента на приемане на спорното решение Thyssen Stahl е продължавало както да съществува като правен субект, така и да извършва икономическа дейност. От това следва, че съгласно напомнената в точки 143 и 144 от настоящото решение съдебна практика Комисията по принцип е била длъжна да наложи на Thyssen Stahl разглежданата глоба.

- 146 В това отношение от преписката е видно, че извършеното от Комисията разследване с оглед на разглежданото противоправно поведение е било насочено първоначално към Thyssen Stahl и че дори след прехвърлянето на посоченото образувание към жалбоподателя Комисията е продължила разследването срещу Thyssen Stahl за посоченото поведение.
- 147 Комисията уточнява, че след прехвърлянето на посоченото образувание към жалбоподателя както последният, така и Thyssen Stahl, са настоявали пред нея занапред производството да бъде насочено само срещу жалбоподателя. Тя обаче е счела, че прекратяването на разследването по отношение на Thyssen Stahl е възможно само ако жалбоподателят писмено поеме отговорността за нарушението.
- 148 По този начин, както е видно от самия текст на декларацията от 23 юли 1997 г., упоменат в точка 15 от настоящото решение, жалбоподателят е направил тази декларация в отговор на искане за писмено поемане на отговорността за противоправното поведение, за което е упрекнуто Thyssen Stahl. Всъщност според самото съдържание на тази декларация, от една страна, тя е направена едновременно, що се отнася до производството по разследването на разглеждания картел и до искането на Комисията, и от друга страна, тя се отнася до отговорността на жалбоподателя след прехвърлянето на разглеждания сектор на дейност в резултат от договорите, сключени от Thyssen Stahl.
- 149 Предвид този текст не могат да бъдат приети твърденията на жалбоподателя, че Комисията е поискала от него да направи декларация, без да го уведоми за намерението си да я използва в подкрепа на прехвърлянето на отговорността за плащането на глобата, така че това искане е било разбрано като отнасящо се само към гражданскоправната отговорност. Всъщност се налага изводът, че с тази декларация жалбоподателят изрично е потвърдил, че като предприятие, което извършва икономическа дейност, свързана с картела, иска да поеме отговорността за противоправното поведение с оглед на глобата, която Комисията може да наложи в рамките на извършваното разследване на посочения картел.

- 150 В това отношение следва да се подчертае, че при тези обстоятелства, противно на твърдението на жалбоподателя, правната последица от прехвърлянето на отговорността, поета от последния с декларацията от 23 юли 1997 г., е била съвсем определена и предвидима за него.
- 151 Освен това от преписката е видно, от една страна, че Комисията се е основала на тази декларация, за да наложи на жалбоподателя глобата, за която по принцип е носело отговорност Thyssen Stahl, и от друга страна, че жалбоподателят нито е оспорил това действие на Комисията в жалбата си срещу първоначалното решение, нито е поставил под съмнение в жалбата си срещу Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, посочено по-горе, извода, направен от Общия съд в точка 62 от посоченото решение, според който предвид посочената декларация Комисията по изключение е имала правото да счете, че жалбоподателят носи отговорността за противоправното поведение на Thyssen Stahl.
- 152 Всъщност, както посочва Комисията, е видно, че жалбоподателят е заявил, че с декларацията от 23 юли 1997 г. не поема отговорността за противоправното поведение на Thyssen Stahl, за първи път в отговора на известието за нарушенията, даден в рамките на производството, приключило с приемането на спорното решение и следователно във фаза, в която е изтекла погасителната давност по отношение на Thyssen Stahl за преследване на нарушението. Освен това жалбоподателят е заявил, че оттегля посочената декларация за първи път в съдебното заседание пред Общия съд в производството, приключило с постановяване на обжалваното съдебно решение.
- 153 При тези особени и специфични за конкретния случай обстоятелства, а именно, на първо място, прехвърлянето към жалбоподателя на образуването, принадлежащо на Thyssen Stahl, което е извършвало дейност на пазара на плосковалцувани продукти от неръждаема стомана, второ, декларацията от 23 юли 1997 г., с която жалбоподателят изрично е потвърдил на Комисията, че като приобретател на посоченото образование иска да поеме отговорността за противоправното поведение с оглед на глобата, която Комисията може да наложи, и трето, обстоятелството, че макар многократно да е имал възможност, жалбоподателят

не се е противопоставил на възприетото от Комисията тълкуване на посочената декларация, преди да е изтекла погасителната давност по отношение на Thyssen Stahl за преследване на нарушението, следва да се счита, че Комисията е можела да приеме, че жалбоподателят носи отговорността за поведението, за което е упрекнато Thyssen Stahl и да наложи на жалбоподателя разглежданата глоба.

154 От друга страна, трябва да се посочи, че обратно на твърдението на жалбоподателя, оттеглянето на декларацията от 23 юли 1997 г. вече не е било възможно във фазата на провеждане на съдебното заседание пред Общия съд. Всъщност съдържанието на посочената декларация, с която се цели да се позволи на Комисията да наложи посочената глоба по-скоро на жалбоподателя, отколкото на Thyssen Stahl, не допуска подобна възможност в момент, в който въз основа на тази декларация Комисията действително е наложила глоба на жалбоподателя с приемането на спорното решение.

155 В това отношение следва да се уточни, че последващата неоттегляемост на декларацията от 23 юли 1997 г. не е пречка жалбоподателят да оспори с жалба пред юрисдикциите на Съюза тълкуването на съдържанието на декларацията, както е видно от точки 64—66 от Решение по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, посочено по-горе, или изричното или мълчаливо признаване на фактически или правни обстоятелства в хода на административното производство пред Комисията, тъй като с това не може да се ограничи самото упражняване на правото на жалба пред Общия съд, с което разполагат физическите или юридическите лица по силата на член 230, четвърта алинея ЕО (Решение от 1 юли 2010 г. по дело Knauf Gips/Комисия, С-407/08 Р, Сборник, стр. I-6375, точка 90).

156 Предвид всичко изложено по-горе вторият довод, изтъкнат в подкрепа на втората част на второто правно основание на жалбата, който възпроизвежда по същество четвъртото правно основание, повдигнато от жалбоподателя пред Общия съд, и втората част на третото правно основание трябва да бъдат отхвърлени.

- 157 При тези обстоятелства и след като мотивите на обжалваното съдебно решение разкриват нарушение на правото на Съюза, но диспозитивът на това решение е основан на други правни мотиви, така че жалбата трябва да се отхвърли (вж. в този смисъл Решение по дело *Salzgitter/Комисия*, посочено по-горе, точка 58), грешката при прилагане на правото, допусната от Общия съд и установена в точка 134 от настоящото решение остава без последици за разглеждането на настоящата жалба.

В — По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на разпоредбите, уреждащи погасителната давност

1. Доводи на страните

- 158 Жалбоподателят твърди, че като е отхвърлил в точки 193—214 от обжалваното съдебно решение седмото правно основание, Общият съд е нарушил член 1, параграф 1 от Решение № 715/78/ЕОВС на Комисията от 6 април 1978 година относно давността при налагане и изпълнение на санкции в областта на прилагане на Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана (ОВ L 94, стр. 22).
- 159 Жалбоподателят счита, че тъй като тази разпоредба предвижда погасяването на преследването по давност в петгодишен срок след преустановяване на нарушението и разглежданото нарушение е преустановено на 31 декември 1994 г. с прехвърлянето на дейността на Thyssen Stahl, от която се е ползвал, нарушението е погасено по давност през 1999 г. Жалбоподателят добавя, че ако за момент на посоченото преустановяване на нарушението е определена датата, на която другите участници са преустановили нарушението, а именно през 1998 г., то би било погасено през 2003 г. Жалбоподателят уточнява, че същото важи и в случай че се прилага член 25 от Регламент № 1/2003 или Регламент (ЕИО) № 2988/74 на Съвета от 26 ноември 1974 година относно давността при налагане

и изпълнение на санкции в областта на правото на транспорт и на конкуренция на Европейската икономическа общност (ОВ L 319, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 1, стр. 78).

160 Жалбоподателят поддържа, че по отношение на Thyssen Stahl не е извършено нито едно от предвидените в член 2 от Решение № 715/78 действия, с които се прекъсва погасителната давност. Освен това давността не е била спряна по силата на член 3 от посоченото решение, тъй като Thyssen Stahl не е подало жалба срещу първоначалното решение, а подадената от жалбоподателя жалба не води до спиране на давността по отношение на Thyssen Stahl, след като спирането на давността има действие само *inter partes*.

161 Доколкото Общият съд е сметнал, че е следвало да се прецени спирането на погасителната давност по отношение на жалбоподателя, тъй като предвид декларацията от 23 юли 1997 г. се е считало, че последният е извършил разглежданото нарушение, същият напомня, че според него отговорността, която се приема, че носи, не е отговорност от вида на тази, която поема предприятие — правоприменик на друго предприятие, а е най-много отговорност при условията на заместване. Извършеното от Thyssen Stahl нарушение обаче е отделно нарушение, отговорността за което би могла впоследствие да бъде прехвърлена към жалбоподателя.

162 В това отношение жалбоподателят отбелязва, че самият Общ съд е установил, че поемането на отговорността на Thyssen Stahl по силата на декларацията от 23 юли 1997 г. не позволява да се счита, че извършените от него и от Thyssen Stahl две нарушения представляват едно-единствено нарушение. От това жалбоподателят заключава, че относно погасителната давност не може да се счита, че двете нарушения представляват едно-единствено нарушение, чието правно действие зависи само от извършените от жалбоподателя процесуални действия.

- 163 От друга страна, според жалбоподателя препращането, което е направил Общият съд към Решение от 16 ноември 2000 г. по дело *Metsä-Serla* и др./Комисия (C-294/98 P, Recueil, стр. I-10065), е неотносимо, тъй като по делото, по което е постановено това решение, Съдът е трябвало да се произнесе по необходимостта да се наложи солидарно глоба на двете предприятия поради наличието на икономическо единство между тях. Тези обстоятелства обаче нямат никаква връзка с обстоятелствата по настоящия случай, които се отнасят до отговорност само вследствие на декларацията от 23 юли 1997 г.
- 164 Накрая, дори да се предположи, че самият жалбоподател е извършил разглежданото нарушение, това обстоятелство няма действие по отношение на погасителната давност. От съдебната практика следва, че в картелното право прехвърлянето на отговорността предполага едно лице да носи отговорността за антиконкурентното поведение на друго лице. От това жалбоподателят заключава, че дори да е прехвърлено задължението за плащане на глобата, правните последици от тази отговорност за поведението на друго продължават да зависят от процесуалните действия на първоначалния извършител на нарушението.
- 165 Жалбоподателят уточнява, че поради това обстоятелство действията на първоначалния извършител на нарушението, които позволяват той да бъде освободен от отговорност или отговорността му да бъде намалена, като исканията за опрощаване, са обвързващи и имат действие спрямо третото лице, към което е прехвърлена отговорността. Също така, ако извършеното от първоначалния извършител нарушение е погасено по давност по отношение на него, тази правна последица не може да се заличи чрез прехвърляне на отговорността към трето лице.

2. Съображения на Съда

- 166 Трябва да се напомни, от една страна, че по силата както на член 1, параграф 1 от Решение № 715/78, така и на член 25, параграф 1 от Регламент № 1/2003 за

правомощието на Комисията да налага глоби за нарушения на разпоредбите на конкурентното право се прилага петгодишен давностен срок, който съгласно член 1, параграф 2 от Решение № 715/78 и член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003, започва да тече от деня, в който е извършено нарушението или от деня, в който нарушението е преустановено, и може по силата на членове 2 и 3 от Решение № 715/78 и член 25, параграфи 3—6 от Регламент № 1/2003, да бъде прекъснат и спрян.

- 167 От друга страна, следва да се посочи, че със спорното решение се налага глоба само на жалбоподателя. При тези обстоятелства погасителната давност може да се преценява само по отношение на последния.
- 168 По-конкретно, макар жалбоподателят правилно да отбелязва, че някои действия на Thyssen Stahl могат да продължават да пораждат последици спрямо него и че изтеклата по отношение на това предприятие погасителна давност не може да бъде заличена чрез прехвърляне на отговорност, от това не следва, че давността трябва да се преценява по отношение на посоченото предприятие.
- 169 Ето защо следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, според който Общият съд е трябвало да се произнесе относно погасителната давност по отношение на Thyssen Stahl.
- 170 Следователно четвъртото правно основание трябва да бъде отхвърлено, тъй като жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че Комисията е приела първоначалното решение спрямо него в рамките на петгодишния давностен срок, и не е изтъкнал нито един довод за допуснати от Общия съд грешки при преценката на периодите на прекъсване и спиране на давността по отношение на него.

Г — По петото правно основание, изведено от нарушение на принципите, уреждащи изчисляването на размера на глобата

1. Доводи на страните

- 171 Жалбоподателят поддържа, че като е отхвърлил в точки 295—315 от обжалваното съдебно решение десетото правно основание, Общият съд е нарушил известието относно сътрудничеството. Според жалбоподателя пълното сътрудничество, което е оказал в хода на производството, е трябвало да доведе до допълнително намаляване на глобата му, по-голямо от намаляването ѝ с 20%, възприето въз основа на точка Г от посоченото известие относно сътрудничеството, в рамките на производството, приключило с приемането на първоначалното решение. В това отношение жалбоподателят подчертава, че е признал истинността на фактите и нарушението на член 65, параграф 1 ВС.
- 172 Нито едно от съображенията, въз основа на които Общият съд е стигнал до извода, че поведението на жалбоподателя не показва действително намерение за сътрудничество, не може да опровергае доводите на жалбоподателя.
- 173 Относно довода, според който липсата на оспорване от негова страна на истинността на фактите не се отнася до периода 1993—1994 г. и изобщо не е от значение, тъй като жалбоподателят не е признал отговорността си, произтичаща от извършеното от Thyssen Stahl нарушение, от една страна, жалбоподателят посочва, че е поддържал пред Общия съд, че липсата на оспорване от негова страна се отнася до този период. От друга страна, жалбоподателят твърди, че доказателството за разглежданото нарушение е трябвало да се представи в рамките на второто производство и че поради това посочената липса на оспорване е улеснила работата на Комисията по отношение на доказването на фактите.

- 174 Що се отнася до съображението, според което жалбоподателят е оспорил компетентността на Комисията да налага след 23 юли 2002 г. глоба на основание член 65, параграф 1 ВС, жалбоподателят подчертава, че този въпрос се отнася не до доказването на фактите, а до преценка от правно естество и следователно до правен въпрос. Тъй като обаче Комисията във всички случаи трябва да извърши правилна правна преценка на установените факти, оспорването или неоспорването на тази преценка от съответните лица нито може да доведе до неблагоприятни последици, нито може да има полезно действие.
- 175 По отношение на обстоятелството, че жалбоподателят е отрекъл валидността на декларацията от 23 юли 1997 г. за първи път след образуването на първоначалното производство, от една страна, жалбоподателят отбелязва, че не е оспорил съществуването на декларацията, а само е обосновал правния извод, че посочената декларация не позволява да се приеме, че той носи отговорността за извършеното от Thyssen Stahl нарушение. От друга страна, той твърди, че е поддържал пред Общия съд, че след провеждането на производството, приключило с приемането на първоначалното решение, е посочил, че въпросната декларация не може да се тълкува като обосноваваща прехвърляне на отговорността за плащането на глобата.

2. Съображения на Съда

- 176 От съдебната практика е видно, че намаляване на размера на глоба на основание на известието относно сътрудничеството може да бъде обосновано само когато може да се приеме, че предоставените сведения и поведението на съответното предприятие показват действително сътрудничество от негова страна (Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, С-189/02 Р, С-202/02 Р, С-205/02 Р—С-208/02 Р и С-213/02 Р, Recueil, стр. I-5425, точка 395).

- 177 Освен това следва да се напомни, че по силата на член 229 ЕО и член 31 от Регламент № 1/2003 Общият съд може да отмени, намали или увеличи наложената глоба или периодична имуществена санкция, тъй като разполага с пълна юрисдикция да се произнася по жалби срещу решенията, с които Комисията е определила глоба или периодична имуществена санкция.
- 178 Ето защо, като е приел в точки 305—314 от обжалваното съдебно решение, че Комисията правилно е счела, че жалбоподателят не следва да се ползва от допълнително намаляване на глобата, по-голямо от вече предоставеното му намаляване с 20%, Общият съд е извършил преценка от фактическо естество при упражняване на своята пълна юрисдикция. Следователно е правилно твърдението на Комисията, че с настоящото правно основание жалбоподателят оспорва направените от Общия съд изводи относно фактите и преценка на доказателствата.
- 179 В това отношение следва да се напомни, че съгласно член 225 ЕО и член 58, първа алинея от Статута на Съда единствено Общият съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото, и от друга страна, да преценява тези факти. Когато Общият съд е установил или преценил фактите, на основание член 225 ЕО Съдът е компетентен да упражнява контрол върху правната квалификация на тези факти и правните последици, които Общият съд е извел от тях (Решение от 6 април 2006 г. по дело *General Motors/Комисия*, C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 51, както и Определение от 29 септември 2010 г. по дело *EREF/Комисия*, C-74/10 P и C-75/10 P, точка 41).
- 180 Съдът е уточнил също така, че освен в случай на изопачаване на представените пред Общия съд доказателства, преценката на фактите не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (Решение от 18 май 2006 г. по дело *Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия*, C-397/03 P, Recueil, стр. I-4429, точка 85, както и Определение по дело *EREF/Комисия*, посочено по-горе, точка 42).

181 Жалбоподателят обаче не е представил никакъв довод, въз основа на който да може да се установи изопачаване на доказателствата от Общия съд.

182 Всъщност, що се отнася до довода, според който Общият съд неправилно е счел, че липсата на оспорване на истинността на фактите не се отнася до периода 1993—1994 г., следва да се отбележи, че видно от точка 306 и точка 307, първо изречение от обжалваното решение с второто изречение от посочената точка 307 Общият съд не е приел, че точка 75 от отговора на известието за нарушенията не се отнася до този период, а е счел, че тази точка 75 не е достатъчно конкретна и ясна, за да бъде от полза за Комисията.

183 Освен това, доколкото жалбоподателят твърди, че от момента на образуването на производството, приключило с приемането на първоначалното решение, е поддържал, че декларацията от 23 юли 1997 г. не може да се тълкува като обосноваваща прехвърляне на отговорността за плащането на разглежданата глоба, в точка 152 от настоящото решение вече бе установено, че случаят не е такъв.

184 При тези обстоятелства петото правно основание следва да се отхвърли.

185 От това следва, че жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

VII — По съдебните разноски

- ¹⁸⁶ Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати разноските за производството по обжалване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда ThyssenKrupp Nirosta GmbH да заплати съдебните разноски.**

Подписи